

**RADA GMINY
MAŁDYTY**

UCHWAŁA Nr XX/155 /08

RADY GMINY MAŁDYTY

z dnia 10 września 2008 roku

dotycząca uzgodnienia projektu Rozporządzenia Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego

Na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz.880, z 2005 r. Nr 113, poz.954 i Nr 130, poz. 1087 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238 i Nr 181, poz. 1286) Rada Gminy Małdyty, **uchwała** co następuje:

- § 1. Uzgadnia się projekt Rozporządzenia Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego , stanowiący załącznik do uchwały.
- § 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Małdyty.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uchwałę przekazano
do wiadomości, realizacji
w dniu 16.09.2008.

Przewodnicząca Rady Gminy
Krystyna Sobolewska

ROZPORZĄDZENIE NR
WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
z dnia 2008 r.

w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego.

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238 i Nr 181, poz. 1286) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego, zwany dalej „Obszarem”, o powierzchni 30.149,8 ha położony jest w województwie warmińsko-mazurskim, w powiecie elbląskim na terenie gmin: Rychliki, Pasztek, w powiecie ostródzkim na terenie gmin: Małdyty, Miłomłyn, Morąg, Ostróda i miasta Ostróda, w powiecie iławskim na terenie gminy Zalewo.

§ 2. 1. Opis granic Obszaru, o którym mowa w ust. 1 stanowi załącznik Nr 1 do rozporządzenia.

2. Granice Obszaru określa mapa sytuacyjna, stanowiąca załącznik Nr 2 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów leśnych Obszaru:

- 1) utrzymanie ciągłości i trwałości ekosystemów leśnych; niedopuszczanie do ich nadmiernego użytkowania;
- 2) wspieranie procesów sukcesji naturalnej przez inicjowanie i utrwalanie naturalnego odnowienia o składzie i strukturze odpowiadającej siedlisku; tam gdzie nie są możliwe odnowienia naturalne - używanie do odnowień gatunków miejscowego pochodzenia przy ograniczaniu gatunków obcych rodzimej florze czy też modyfikowanych genetycznie;
- 3) zwiększanie udziału gatunków domieszkowych i biocenotycznych; tworzenie układów ekotonowych z tych gatunków;
- 4) pozostawianie drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych oraz części drzew obumarłych aż do całkowitego ich rozkładu;
- 5) zwiększanie istniejącego stopnia pokrycia terenów drzewostanami, w szczególności na terenach porolnych tam, gdzie z przyrodniczego i ekonomicznego punktu widzenia jest to możliwe; sprzyjanie tworzeniu zwartych kompleksów leśnych o racjonalnej granicy polno-leśnej; tworzenie i utrzymywanie leśnych korytarzy ekologicznych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości migracji dużych ssaków;
- 6) utrzymywanie, a w razie potrzeby podwyższanie poziomu wód gruntowych, w szczególności na siedliskach wilgotnych i bagiennych, tj. w borach bagiennych, olsach i łęgach; budowa zbiorników małej retencji jako zbiorników wielofunkcyjnych, w szczególności podwyższających różnorodność biologiczną w lasach;
- 7) zachowanie i utrzymywanie w stanie zbliżonym do naturalnego istniejących śródleśnych cieków, mokradeł, polan, torfowisk, wrzosowisk oraz muraw napiaskowych; niedopuszczanie do ich nadmiernego wykorzystania dla celów produkcji roślinnej lub sukcesji;
- 8) zwalczanie szkodników owadzych i patogenów grzybowych, a także ograniczanie szkód łowieckich poprzez zastosowanie metod mechanicznych lub biologicznych; stosowanie metod chemicznego zwalczania dopuszcza się tylko przy braku innych alternatywnych metod;

- 9) stopniowe usuwanie gatunków obcego pochodzenia, chyba że zaleca się ich stosowanie w ramach przyjętych zasad hodowli lasu;
- 10) ochrona stanowisk chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów; w przypadkach stwierdzenia obiektów i powierzchni cennych przyrodniczo (stanowiska rzadkich i chronionych roślin, zwierząt, grzybów oraz pozostałości naturalnych ekosystemów) wnioskowanie do właściwego organu o ich ochronę;
- 11) kształtowanie właściwej struktury populacji zwierząt, roślin i grzybów stanowiących komponent ekosystemu leśnego;
- 12) opracowanie i wdrażanie programów czynnej ochrony oraz reintrodukcji i restytucji gatunków rzadkich, zagrożonych;
- 13) wykorzystanie lasów dla celów rekreacyjno-krajoznawczych i edukacyjnych w oparciu o wyznaczone szlaki turystyczne oraz istniejące i nowe ścieżki edukacyjno-przyrodnicze wyposażone w elementy infrastruktury turystycznej i edukacyjnej zharmonizowanej z otoczeniem;
- 14) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, w szczególności poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami leśnymi do warunków środowiskowych.

2. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony nieleśnych ekosystemów lądowych Obszaru:

- 1) przeciwdziałanie zarastaniu łąk, pastwisk i torfowisk poprzez koszenie i wypas, a także mechaniczne usuwanie samosiewów drzew i krzewów na terenach otwartych, a w razie konieczności także karczowanie z usunięciem biomasy z pozostawieniem kęp drzew i krzewów;
- 2) propagowanie wśród rolników działań zmierzających do utrzymania trwałych użytków zielonych w ramach zwykłej, dobrej praktyki rolniczej, a także Krajowego Programu Rolnośrodowiskowego – zgodnie z wymogami zbiorowisk łąkowych; propagowanie dominacji gospodarstw prowadzących produkcję mieszaną, w tym preferowanie hodowli bydła opartej o naturalny wypas metodą pastwiskową; zalecana jest ochrona i hodowla lokalnych starych odmian drzew i krzewów owocowych oraz ras zwierząt; promowanie agroturystyki i rolnictwa ekologicznego;
- 3) maksymalne ograniczanie zmiany użytków zielonych na grunty orne; niedopuszczanie do przeorywania użytków zielonych; propagowanie powrotu do użytkowania łąkowego gruntów wykorzystywanych dotychczas jako rolne wzdłuż rowów i lokalnych obniżen terenowych;
- 4) preferowanie ochrony roślin metodami biologicznymi;
- 5) ochrona zieleni wiejskiej: zadrzewień, zakrzewień, parków wiejskich, oraz kształtowanie zróżnicowanego krajobrazu rolniczego poprzez ochronę istniejących oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych;
- 6) zachowanie śródpolnych torfowisk, zabagnień, podmokłości oraz oczek wodnych;
- 7) zachowanie zbiorowisk wydmowych, śródpolnych muraw napiaskowych, wrzosowisk i psiar;
- 8) melioracje odwadniające, w tym regulowanie odpływu wody z sieci rowów, dopuszczalne tylko w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, jednak z bezwzględnym zachowaniem w stanie nienaruszonym terenów podmokłych, w tym torfowisk i obszarów wodno-

łotnych oraz obszarów źródliskowych cieków;

- 9) eliminowanie nielegalnego eksploataowania surowców mineralnych oraz rekultywacja terenów powrobiskowych; w szczególnych przypadkach, gdy w wyrobisku ukształtowały się właściwe biocenozy wzbogacające lokalną różnorodność biologiczną, przeprowadzenie rekultywacji nie jest wskazane, zalecane jest podjęcie działań ochronnych w celu ich zachowania;
 - 10) utrzymywanie i w razie konieczności odtwarzanie lokalnych i regionalnych korytarzy ekologicznych;
 - 11) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, m.in. poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami otwartymi do warunków środowiskowych;
 - 12) melioracje nawadniające zalecane są w przypadku stwierdzonego niekorzystnego dla racjonalnej gospodarki rolnej obniżenia poziomu wód gruntowych.
3. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów wodnych Obszaru:
- 1) zachowanie i ochrona zbiorników wód powierzchniowych wraz z pasem roślinności okalającej, poza rowami melioracyjnymi;
 - 2) wyznaczenie lokalizacji nowych wałów przeciwpowodziowych o rzeczywistą konieczność ochrony człowieka i jego mienia przed powodzią; w miarę możliwości wały należy lokalizować jak najdalej od koryta rzeki, wykorzystując naturalną rzeźbę terenu;
 - 3) tworzenie stref buforowych wokół zbiorników wodnych w postaci pasów zadrzewień i zakrzewień, celem ograniczenia spływu substancji biogennych i zwiększenia różnorodności biologicznej;
 - 4) prowadzenie prac regulacyjnych i utrzymaniowych rzek tylko w zakresie niezbędnym dla rzeczywistej ochrony przeciwpowodziowej;
 - 5) ograniczanie zabudowy na krawędziach wysoczyznowych, w celu zachowania ciągłości przyrodniczo-krajobrazowej oraz ochrony krawędzi tarasów rzecznych przed ruchami osuwiskowymi;
 - 6) rozpoznanie okresowych dróg migracji zwierząt, których rozwój związany jest bezpośrednio ze środowiskiem wodnym (w szczególności płazów) oraz podejmowanie działań w celu ich ochrony;
 - 7) wznoszenie nowych budowli piętrzących na ciekach, rowach i kanałach (retencja korytowa) poprzedzane analizą bilansu wodnego zlewni;
 - 8) zapewnienie swobodnej migracji rydom w ciekach poprzez budowę przepławek na istniejących i nowych budowłach piętrzących;
 - 9) utrzymanie i wprowadzanie zakrzewień i szuwarów wokół zbiorników wodnych, w szczególności starorzeczy i oczek wodnych jako bariery ograniczającej dostęp do linii brzegowej; utrzymanie lub tworzenie pasów zakrzewień i zadrzewień wzdłuż cieków jako naturalnej obudowy biologicznej ograniczającej spływ zanieczyszczeń z pól uprawnych;
 - 10) ograniczenie działań powodujących obniżenie zwierciadła wód podziemnych, w szczególności budowy urządzeń drenażowych i rowów odwadniających na gruntach ornych, łąkach i pastwiskach w dolinach rzecznych oraz na krawędzi tarasów zalewowych i wysoczyzn;

- 11) opracowanie i wdrożenie programów reintrodukcji, restytucji, czynnej ochrony rzadkich i zagrożonych gatunków zwierząt, roślin i grzybów bezpośrednio związanych z ekosystemami wodnymi;
- 12) zachowanie i ewentualne odtwarzanie korytarzy ekologicznych opartych o ekosystemy wodne celem zachowania dróg migracji gatunków związanych z wodą;
- 13) zwiększanie retencji wodnej, przy czym zbiorniki małej retencji winny dodatkowo wzbogacać różnorodność biologiczną terenu, uwzględniając starorzecza i lokalne obniżenia terenu; w miarę możliwości technicznych i finansowych zalecane jest odtworzenie funkcji obszarów źródłiskowych o dużych zdolnościach retencyjnych; w miarę możliwości należy zachowywać lub odtwarzać siedliska hydrogeniczne mające dużą rolę w utrzymaniu lokalnej różnorodności biologicznej;
- 14) rozpoznanie oraz ewentualna przebudowa struktury ichtiofauny zgodnie z charakterem siedliska we wszystkich zbiornikach wodnych przewidzianych do wykorzystania w myśl właściwych przepisów o rybactwie śródlądowym; gospodarka rybacka na wodach powierzchniowych powinna wspomagać ochronę gatunków krytycznie zagrożonych i zagrożonych oraz promować gatunki o pochodzeniu lokalnym prowadząc do uzyskania struktury gatunkowej i wiekowej ryb, właściwej dla danego typu wód.

§ 4. 1. Na Obszarze wprowadza się następujące zakazy:

- 1) zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;
- 2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.¹⁾);
- 3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- 4) wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- 5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;
- 6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;
- 7) likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;
- 8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 149, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 75, poz. 493.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 nie dotyczą:

- 1) wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;
- 2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;
- 3) realizacji inwestycji celu publicznego.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nie dotyczy:

- 1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które mogą wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w rozumieniu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.²) po uzgodnieniu z wojewodą;
- 2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które służą racjonalnej gospodarce leśnej, rolnej, łowieckiej lub rybackiej w celu poprawy stanu środowiska, po uzgodnieniu z wojewodą.

4. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5 nie dotyczą:

- 1) złóż kopaliny udokumentowanych przez Skarb Państwa do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, których dokumentacje zostały zatwierdzone lub przyjęte przez właściwy organ administracji geologicznej;
- 2) złóż kopaliny udokumentowanych na potrzeby lokalne o powierzchni do 2 ha i wydobywaniu nie przekraczającym 20 000 m³/rok na podstawie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie, udzielonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia
- po uzgodnieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody na etapie wydawania koncesji na wydobywanie kopaliny.

5. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy:

- 1) obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin (lub w równorzędnych dokumentach planistycznych) oraz uzupełnień zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegów zgodnie z linią występującą na działkach przyległych;
- 2) siedlisk rolniczych – w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegu;
- 3) wyznaczonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych – w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani, po uzgodnieniu z wojewodą.

6. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy ustaleń obowiązujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz sporządzonych planów w stosunku do których zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

² Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 92, poz. 769.

§ 5. Nadzór nad Obszarem sprawuje Wojewódzki Konserwator Przyrody.

§ 6. Traci moc § 1 ust. 2, 3 i 4, § 2 i § 3 rozporządzenia Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725) w części dotyczącej Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego, ustanowionego w § 1 ust. 1 pkt 10 tego rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

Załączniki do
rozporządzenia Nr
Wojewody Warmińskiego – Mazurskiego
z dnia 2008 r.

Załącznik Nr 1

Opis przebiegu granicy Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanalu Elbląskiego.

Od granicy OChK Pojezierza Iławskiego - B na drodze Iława –Boreczno przy północnym skraju wsi Tynwałd, skrajem lasu w kierunku wschodnim aż do linii kolejowej Iława – Ostróda, dalej na wschód linią kolejową, z pominięciem wsi Samborowo do granicy miasta Ostródy i tą granicą brzegiem Jez. Drwęckiego aż do wiaduktu kolejowego nad przewężeniem Jez. Drwęckiego i tu schodzi na brzeg jeziora Drwęckiego i dalej prowadzi ku wschodowi, po czym zgodnie z linią brzegową zawraca na zachód i biegnie na północ aż do granicy lasu i skręcając na wschód dochodzi skrajem lasu do szosy E7 Warszawa – Gdańsk, po czym dalej prowadzi przez las wzdłuż szosy w kierunku północno-zachodnim aż do skraju lasu przed Miłomłynem, skręca skrajem lasu na północ i na wschód i skrajem lasu dochodzi do drogi utwardzonej Miłomłyn – Tarda i dalej prowadzi wzdłuż drogi aż za Tardę do linii kolejowej Miłomłyn – Morąg i prowadzi tą linią w kierunku wsi Bartążek (ten fragment granicy pokrywa się z granicą OChK Lasów Taborskich), omija Bartążek od zachodniej strony i prowadzi wzdłuż drogi gruntowej, na północ do Słonecznika i dalej drogą na północny zachód przez Wenecję, omijając wieś, aż do skraju lasu, dalej skrajem lasu i ciekim wodnym o nazwie Dreła - w odległości ok. 100 m od cieku, do osady Naświty, dalej drogą gruntową w kierunku północno-zachodnim i później skrajem lasu i drogą do Wilamowa, po czym z Wilamowa drogą Małdyty – Morąg w kierunku zachodnim do zadrzewienia po północnej stronie i prowadzi między zadrzewieniem i jeziorem w kierunku północnym, po czym skręca na północny zachód wzdłuż linii kolejowej Morąg – Małdyty, mija Małdyty i skręca drogą wzdłuż zachodniej granicy miejscowości na północny wschód dochodząc do drogi Małdyty – Sambród, dalej prowadzi tą drogą aż do Sambrodu, gdzie za kościołem skręca na zachód w drogę gruntową, a później po przecięciu trasy E7 - w drogę utwardzoną, prowadzącą w kierunku miejscowości Awajki i prowadzi dalej aż do Drulit i dalej z Drulit drogą lokalną w kierunku północno-wschodnim do skrzyżowania dróg w punkcie 125,7 m n.p.m., gdzie skręca na północ i po przebyciu około 1000 m, granica OChK przekracza ciek wodny i wzdłuż drogi dochodzi do m. Talpity, omija wieś od zachodu i drogą polną kieruje się na północny-zachód do wsi Rydzówka, następnie wzdłuż drogi lokalnej na południowy-zachód ok. 600 m za wsią, gdzie skręca w drogę na północny-zachód dochodząc do cieku, którym skręca na zachód do grupy zieleni, stąd drogą polną i linią energetyczną do punktu odległego 100 m na północny-wschód od mostu na Kanale Elbląskim położonego na drodze do Rychlik (droga wojewódzka nr 526) i od tego miejsca biegnie na północ w odległości ok. 200 m od prawego brzegu kanału do granicy gminy Elbląg, następnie na zach. wzdłuż granicy gm. Elbląg około 1800 m i dalej skręca po granicy w kierunku południowo-zachodnim do granicy gmin Rychliki – Markusy i biegnie tą granicą do szpalery drzew (ten fragment granicy pokrywa się z granicą OChK Jez. Drużno), a następnie drogą polną kieruje się na południowy wschód do skrzyżowania z drogą do m. Wysoka (ten fragment granicy pokrywa się z granicą OChK Rz. Dzierzgoń) i dalej drogą w kierunku na wschód od drogi Rychliki – Jelonki, następnie na północny-wschód do rzeki Marwickiej Młynówki, otaczając ją w kierunku południowo-wschodnim wraz z nadrzecznym lasem, dalej z powrotem do drogi jw. (pomijając las po stronie północno-wschodniej), następuje drogą Rychliki – Jelonki na północny-wschód do punktu odległego o ok. 200 m od zach. brzegu Kanalu Elbląskiego i od tego miejsca granica OChK biegnie na południowy-wschód w odległości ok. 200 m od zachodniego brzegu kanału, obejmując zadrzewienia skarpy za m. Krzak i dochodzi do drogi Krasin – Rychliki, po czym dalej wzdłuż Kanalu po granicy gmin Rychliki i Pasłęk do granicy gminy Małdyty, którą dochodzi do drogi na Sasiny i tą drogą prowadzącą przez Sasiny i PGR Niedźwiada do miejscowości Budwity (wzdłuż brzegów jezior Sasiny i Pniewo), po czym

dochodząc do drogi utwardzonej łączącej Budwity z szosą E7 prowadzi nią w kierunku wschodnim przez ok. 0,5 km i skraca na południowy wschód w kierunku miejscowości Budwity Torfowne i dalej prowadzi zachodnim, a później południowym skrajem kompleksu leśnego dochodząc do szosy E7 w Małdytach i tą drogą prowadzi na południe do cieku wodnego przed Stadniną Linki, po czym prowadząc na wschód po cieku wodnym dochodzi do zadrzewień przy zatoce jez. Ruda Woda i prowadzi na południe najpierw wzdłuż granicy lasu a później drogą polną do Szymonowa skąd prowadzi drogą na południe i dalej skrajem lasu do cieku przed Dziśnitami, którym biegnie w kierunku północno-zachodnim do drogi E7 w Wodzianach i dalej na południe wzdłuż tej drogi do starego nasypu kolejowego ok. 1 km na południe od Wólki Majdańskiej i dalej nasypem kolejowym do Kanału Ławskiego, dalej wzdłuż zachodniego brzegu kanału w kierunku południowo-wschodnim do mostu na drodze z Miłomłyna do Zalewa i dalej tą drogą w kierunku zachodnim, przed Bynowem skręca na południowy zachód w drogę gruntową prowadzącą do Dębinki, dalej północnym brzegiem kanału do drogi z Karnit do Bynowa, tą drogą do Ligi, z Ligi drogą gruntową przez pola do południowo-wschodniego narożnika kompleksu leśnego między jeziorami Jańskowskim i Karnickim i po przecięciu drogi asfaltowej Miłomłyn – Zalewo wzdłuż wschodniej granicy lasu do drogi gruntowej prowadzącej do Majdan i dalej drogami polnymi na wschodnim brzegu jeziora Jańskowskiego do miejscowości Skarpa i dalej drogą w kierunku jeziora i granicy gmin Zalewo i Miłomłyn, którą biegnie w kierunku północno-wschodnim, a dalej drogą polną do nasypu kolejowego i dalej skrajem lasu do drogi gruntowej Liksajny – Jańskowo, ok. 1 km na zachód tą drogą i dalej na północ granicą gminy Zalewo i później drogą do Wodzian przez Bagnity, po czym szosą E7 na północ, na wysokości Stadniny Płękity drogą gruntową w kierunku zachodnim wzdłuż północnego brzegu jez. Kęty do Klonowego Dworu i drogą gruntową na północny-zachód przez Pleśno i do drogi asfaltowej Małdyty – Zalewo i dalej tą drogą do cieku przed m. Barty, którym biegnie na południowy-wschód do miejscowości Pozorty, dalej drogą polną i później wzdłuż wschodniej granicy kompleksu leśnego i granicą gminy Zalewo do drogi między Stadniną Kęty a Janiki Wielkie; tą drogą do Janik Wielkich, a stamtąd drogą w kierunku Jańskowa do zachodniego skraju kompleksu leśnego, dalej tym skrajem na południe do drogi prowadzącej z leśniczówki Piekło (nad jez. Piekło) do Boreczna i potem drogą na południe przez Urowo, Sapy aż do skraju lasu przed miejscowością Tynwałd skąd rozpoczęto opis.

Opis przebiegu granicy terenu wyłączonego z Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego

W miejscowości Boguszewo granica OChK Kanału Elbląskiego przecina drogę asfaltową (Samborowo – Miłomłyn) i biegnie w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż drogi polnej do skrzyżowania z drogą polną biegnącą na północny-wschód do wsi Rogowo, następnie drogą lokalną dochodzi do wsi Liwa, gdzie otacza zabudowania wsi od strony wschodniej i północnej i dalej kieruje się na północny-zachód wzdłuż drogi i dochodzi do lasu, gdzie prowadzi przez las, po czym za lasem otacza Jezioro Wielimowskie i dalej drogą polną kieruje się na południowy-zachód, a później na północny-zachód dochodząc do drugiej drogi na m. Zalewo, po czym tą drogą skręca na południe i dochodzi do miejscowości Zalewo, gdzie granica biegnie wzdłuż drogi w kierunku południowo-zachodnim i przez las dochodzi do miejscowości Gil Mały i stąd skręca przy drodze w kierunku południowo-wschodnim do wsi Boguszewo do punktu początkowego.

UZASADNIENIE

W dniu 1 maja 2004 r. weszła w życie nowa ustawa o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880, ze zmianami), która wprowadziła nowy katalog zakazów i ograniczeń oraz odstępstw od nich dla terenów położonych w obszarze chronionego krajobrazu (art. 24 cyt. ustawy). Ponadto, zgodnie z art. 161 cyt. ustawy utraciła moc ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody. Wprawdzie zgodnie z art. 153 cyt. ustawy formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-4 i 6-10 (czyli także obszary chronionego krajobrazu) utworzone lub wprowadzone przed dniem wejścia w życie ustawy stają się formami ochrony przyrody w rozumieniu niniejszej ustawy, jednak koniecznym jest, aby akt prawny w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego dostosować w pełni do wymagań art. 23 i art. 24 nowej ustawy o ochronie przyrody.

Zgodnie z wymogiem art. 23 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody w § 1 niniejszego rozporządzenia określono nazwę, położenie i powierzchnię Obszaru, a w § 2 opis przebiegu granic. W § 3 wyliczono ustalenia dotyczące ochrony czynnej ekosystemów.

W § 4 ust. 1 rozporządzenia określono, wybrane spośród wymienionych w art. 24 ust. 1 cyt. ustawy, zakazy właściwe dla tegoż Obszaru. Wybrano te zakazy, które są niezbędne do zapewnienia odpowiedniej ochrony tego obszaru, dostosowane do warunków terenowych i celów jego utworzenia. Art. 23 ust. 2 ustawy dopuszcza wprowadzenie zakazów właściwych dla danego obszaru chronionego krajobrazu lub jego części, stąd w § 4 ust. 2, 3, 4, 5 i 6 określono odstępstwa od zakazów wymienionych w § 4 ust. 1.

Korzystając z tego zapisu ustawowego przyjęto zasadę, że niektóre tereny o udokumentowanych złożach kopalin, zostaną wyłączone z „zakazu wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu”. Odstępstwa należało wprowadzić z uwagi na racjonalność treści zakazów. Sankcjonują one zaszciości w zakresie udokumentowanych złóż kopalin.

Na szczególną uwagę zasługuje odstępstwo, o którym mowa w § 4 ust. 6 projektu rozporządzenia. Odstępstwo o treści: „Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8, nie dotyczy obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego” wprowadzono z uwagi na spodziewane roszczenia wobec Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę w trybie art. 129 – 136 ustawy Prawo ochrony środowiska. Warto nadmienić, iż w porównaniu do zakazów możliwych do wprowadzenia na obszarze chronionego krajobrazu wymienionych w „starej” ustawie o ochronie przyrody w stosunku do tego zakazu w odniesieniu do budownictwa – przepisy zostały znacznie zaostrzone, co może powodować uzasadnione roszczenia. Aby tych roszczeń uniknąć wpisano ww. odstępstwo.

Stwierdza się więc, że wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie pociąga za sobą skutków finansowych.

W § 5 niniejszego rozporządzenia określono, zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy, sprawującego nadzór nad Obszarem.

Niniejsze rozporządzenie nie wprowadza zmian granic Obszaru.